

144

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 22 kwietnia 1964 r.

w sprawie trybu uzgadniania cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe, wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Przemysłu Ciężkiego na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie § 10 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe, wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 17, poz. 96), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykułami nietypowymi w rozumieniu zarządzenia są wyroby nie objęte obowiązującymi cennikami i ich uzupełnieniami, których produkcja ma charakter jednorazowy i wykonywana jest na warunkach technicznych, określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Przez produkcję jednorazową rozumie się również produkcję małoseryjną, jeżeli ma ona charakter niepowtarzalny.

3. Ilekroć w dalszych przepisach zarządzenia jest mowa o artykułach nietypowych, rozumie się przez to również nietypowe usługi (roboty) przemysłowe.

4. Przez nietypowe usługi (roboty) przemysłowe rozumie się usługi nie objęte obowiązującymi cennikami i taryfami, wykonywaną na indywidualne zamówienia.

§ 2. Ceny nietypowych artykułów produkowanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Przemysłu Ciężkiego uzgadniane są w drodze porozumienia wykonawcy z zamawiającym na zasadach określonych w zarządzeniu.

§ 3. 1. Podstawą do uzgodnienia ceny (§ 2) jest kalkulacja planowanego kosztu własnego, sporządzona przez wykonawcę po otrzymaniu przez niego zamówienia.

2. Kalkulacja planowanego kosztu własnego powinna być sporządzona zgodnie z zasadami kalkulacji kosztów obowiązującymi wykonawcę i według wzorów obowiązujących w tym zakresie.

3. Przy sporządzaniu kalkulacji, o której mowa w ust. 2, należy uwzględnić zysk, jaki wykonawca osiąga z produkcji najbardziej zbliżonych artykułów typowych, jednak nie wyższy niż przeciętny zysk osiągany z całości swej produkcji.

4. Jeżeli ceny wyrobów typowych najbardziej zbliżonych do artykułu nietypowego (ust. 3) nie pokrywają kosztu ich produkcji, należy w kalkulacji artykułu nietypowego uwzględnić zysk w wysokości 5%.

5. Przez produkcję najbardziej zbliżoną do produkcji danego wyrobu nietypowego rozumieć należy produkcję artykułu lub grupy artykułów dających się porównać z artykułem nietypowym pod względem przeznaczenia lub technologii wytwarzania.

6. Przeciętnym zyskiem osiąganym z całości produkcji (ust. 3) jest zysk wykazany w ostatnim pełnym rocznym zamknięciu bilansowym.

§ 4. Jeżeli faktycznie osiągnięty zysk z produkcji nietypowej przewyższa zysk określony w kalkulacji (§ 3) więcej niż o 3% w stosunku do kosztu produkcji, różnicę tę uważa się za zysk nieprawidłowy podlegający przelaniu na zasadach i w trybie określonych w uchwale nr 387 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1960 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski z 1963 r. Nr 35, poz. 175).

§ 5. 1. Jeżeli artykuł nietypowy różni się od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym wykonawcę lub na który ustalona została cena przez organ właściwy dla wykonawcy, tylko zmianami w wykonaniu lub wyposażeniu, podstawą do uzgodnienia ceny (§ 2) jest nie kalkulacja kosztu produkcji artykułu nietypowego, lecz cena artykułu typowego, którą zwiększa się lub zmniejsza o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian, z uwzględnieniem przypadającej od tej różnicy stawki zysku osiągniętej na artykule typowym.

2. Przepisy § 3 ust. 4—6 stosuje się odpowiednio.

§ 6. 1. W wyjątkowych przypadkach (np. przy nietypowych skomplikowanych remontach i produkcji skomplikowanych maszyn i urządzeń), gdy w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, wykonawca sporządza jedynie kalkulację orientacyjną, na której podstawie uzgadniana jest wysokość limitu ceny artykułu nietypowego.

2. Jeżeli określony został limit ceny, cenę ostateczną określa się na podstawie kalkulacji wynikowej. Jeżeli cena określona na podstawie kalkulacji wynikowej jest wyższa od limitu ceny (ust. 1), za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

§ 7. 1. Kalkulację artykułu nietypowego (§§ 3 i 5) wykonawca przesyła zamawiającemu w ciągu 14 dni od daty otrzymania zamówienia.

2. Jeżeli zamówienie dotyczy bardziej skomplikowanego artykułu nietypowego, termin opracowania kalkulacji (ust. 1) może być przedłużony w drodze pisemnego porozumienia wykonawcy z zamawiającym.

§ 8. 1. Uzgodnienie ceny (§ 2) następuje przez pisemne potwierdzenie przez zamawiającego w ciągu 21 dni od daty otrzymania kalkulacji opracowanej przez wykonawcę.

2. W ciągu 21 dni od daty otrzymania kalkulacji zamawiający może zgłosić na piśmie zastrzeżenia do poszczególnych pozycji kalkulacji lub do ogólnej wysokości ceny z niej wynikającej.

3. W razie zgłoszenia zastrzeżeń (ust. 2) wykonawca w ciągu 7 dni od daty otrzymania zastrzeżeń zawiadamia zamawiającego o przyjęciu zastrzeżeń i uzgodnieniu ceny bądź o odrzuceniu zastrzeżeń i nieuzgodnieniu ceny.

§ 9. 1. W razie nieuzgodnienia ceny zarówno wykonawca, jak i zamawiający zawiadamiają o tym w ciągu 7 dni od daty otrzymania pisma stwierdzającego, że cena nie została uzgodniona, ministerstwa, którym podlegają.

2. Zawiadomienie wykonawcy jest równoznaczne z wnioskiem o ustalenie ceny, w związku z czym do zawiadomienia powinna być dołączona całość materiałów dotyczących bezskutecznego uzgadniania cen (§ 3 ust. 1 i § 8).

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, cenę artykułu nietypowego ustala minister nadzorujący wykonawcę w porozumieniu z ministrem nadzorującym zamawiającego.

4. Do ustalania cen, o których mowa w ust. 3, upoważnia się dyrektorów zjednoczeń wiodących, zrzeszających uczestników porozumień branżowych. W tym wypadku jednostka podległa Ministrowi Przemysłu Ciężkiego, będąca uczestnikiem danego porozumienia branżowego, wysyła zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1 i 2, do zjednoczenia wiodącego.

§ 10. Jeżeli porozumienie co do ustalenia ceny (§ 9 ust. 3 i 4) nie zostanie osiągnięte, cenę tę ustala Państwowa Komisja Cen, do której należy skierować wniosek o ustalenie ceny wraz z całością materiałów. Dyrektorzy zjednoczeń wiodących (§ 9 ust. 4) przesyłają wnioski o ustalenie ceny przez Państwową Komisję Cen za pośrednictwem Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Przemysłu Ciężkiego: w z. A. Czechowicz